



ЗЕМЕТРЪСЪ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Заспалъ си бѣхъ сладко. Сънувахъ, че срѣщамъ баща Патилана. Отъ Парижъ се връща съсъ аероплана. Азъ ужъ съмъ отворилъ нашия прозорецъ и размахвамъ кърпа. Вмигъ аероплана почва да се спуска. Къмъ менъ се извърща и се блъсва силно о нашата кѣща. Тя се разлюлява... Стресвамъ се и скачамъ. Настрани политамъ. Гледамъ мама, татка — и тѣ се люлѣятъ.

— Какво има? — питамъ.

— Земетръсъ, земетръсъ! — мама отговори. — По-скоро навънка да се не повтори!

Наметнахме бързо дрехи и завивки. Обухме обувки кой каквито свари. Изскочихме вънка. Нашата слугиня, тежкокрака Злата, въ двора ни настигна съ метла въвъ ржката.

— Оле, господарке, какво чудо стана! Охъ, колко се стреснахъ! Сърдцето ми, Боже, и сега играе...

Мама я попита:

— Тазъ метла каква е?

— Метла ли съмъ взела?

Охъ, Божичко мили! Пъкъ мислѣхъ да грабна новата забрадка.

Въ туй време завика съседката Радка:

— Чакай, чакай Ваньо! Кжде

ще се връщашъ. Остави котаката! Стой при мене тука!

— При тебе е така, — обади се Ваню. — А вътре котаката затворенъ мяука!...

Като чухъ котаката, спомнихъ си за баба. Горката! Кжде ли отъ страхъ зѣби трака?

И оставихъ мама, и оставихъ татка, сблъскахъ се отвънка съ съседката Радка — тичамъ да намѣря баба Цоцолана. А у тѣхъ на двора вече се събрали всички мои хора.

— Скоро, Данчо, скоро! — посрещна ме Дана. — Ела да раздумашъ баба Цоцолана!

И азъ речъ подхванахъ:

— Бабо, успокой се! Нали виждашъ — всички сме живи и здрави. Всичко вече мина. Не ще се повтори. Хайде да отидемъ цѣлата дружина у дома на гости. Ще си поговоримъ и ще се посмѣемъ. И страха неканенъ лесно ще разсѣемъ!

Съгласи се баба. Тръгнахме задружно.

Съмваше се вече. Много малко хора стояха навънка. Другитѣ се бѣха прибрали въвъ кѣщи.

У дома ни срещна тежкокрака Злата.

— Добре, че дойдохте. И азъ страхъ да нѣмамъ. Влѣзте, моля, влѣзте!